Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 3ης Απριλίου 2014*

«Αίτηση αναιρέσεως — Κρατική ενίσχυση — Ενίσχυση υπό τη μορφή έμμεσης απεριόριστης εγγυήσεως υπέρ της La Poste απορρέουσα από τη νομική μορφή αυτής ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού — Ύπαρξη της εγγυήσεως — Παρουσία κρατικών πόρων — Πλεονέκτημα — Βάρος και βαθμός αποδείξεως»

Στην υπόθεση C-559/12 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2012,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues, D. Colas και J. Gstalter καθώς και εκπροσωπούμενη από την J. Bousin,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους B. Stromsky και D. Grespan,

αναιρεσίβλητη,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Σεπτεμβρίου 2013,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Νοεμβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

1 Με την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 20ής Σεπτεμβρίου 2012, T-154/10, Γαλλία κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της κατά της αποφάσεως 2010/605/ΕΕ της Επιτροπής, της 26ης Ιανουαρίου 2010, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 56/07 (πρώην E 15/05) που χορήγησε η Γαλλία στην επιχείρηση La Poste (ΕΕ L 274, σ. 1, στο εξής: η επίμαχη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

Το γενικό πλαίσιο της υποθέσεως

2 Κατ' εφαρμογή του γαλλικού νόμου 90-568, της 2ας Ιουλίου 1990, σχετικά με την οργάνωση της δημόσιας υπηρεσίας των ταχυδρομείων και των τηλεπικοινωνιών (*JORF* της 8ης Ιουλίου 1990, σ. 8069), η πρώην γενική διεύθυνση τηλεπικοινωνιών, που υπαγόταν έως τότε στο αρμόδιο για τα ταχυδρομεία και τις τηλεπικοινωνίες Υπουργείο, μετετράπη, από την 1η Ιανουαρίου 1991, σε δύο αυτοτελή νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ήτοι τη Γαλλία Télécom και τη La Poste. Ο εν λόγω νόμος επέτρεπε ρητώς στη La Poste να ασκεί, εκτός από αποστολές δημόσιας υπηρεσίας, ορισμένες δραστηριότητες ανοικτές στον ανταγωνισμό.

3 Κατά το άρθρο 1 της υπουργικής αποφάσεως της 31ης Δεκεμβρίου 1990, για την παροχή κρατικής εγγυήσεως στα ομόλογα της PTT και στα αποταμιευτικά ομόλογα της PTT που εκδόθηκαν πριν την 31η Δεκεμβρίου 1990 (*JORF* της 18ης Ιανουαρίου 1991, σ. 917), «[τ]ο Δημόσιο παρέχει την άνευ όρων εγγύησή του στην υπηρεσία τόκων, αποσβέσεως, επιδοτήσεων, προμηθειών, εξόδων και συμπληρωμάτων ομολόγων και αποθεματικών ομολόγων PTT που εκδόθηκαν πριν την 31η Δεκεμβρίου 1990, προς τον σκοπό της συμβολής στις επενδυτικές δαπάνες του συμπληρωματικού προϋπολογισμού των ταχυδρομείων και των τηλεπικοινωνιών, κατ' εφαρμογή του άρθρου L. 127 του code des postes et télécommunications [κώδικα ταχυδρομείων και τηλεπικοινωνιών] […], και μεταφέρθηκαν στη La Poste, κατ' εφαρμογή του άρθρου 22 του νόμου της 2ας Ιουλίου 1990».

4 Επιπλέον, με απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2001, το Cour de cassation (δεύτερο τμήμα αστικών διαφορών) δέχτηκε ότι η La Poste πρέπει να εξομοιώνεται καταρχήν με τα δημόσια νομικά πρόσωπα βιομηχανικού και εμπορικού χαρακτήρα (στο εξής: EPIC).

5 Στο γαλλικό διοικητικό δίκαιο, τα EPIC είναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τα οποία έχουν νομική προσωπικότητα διακριτή από αυτή του Δημοσίου και οικονομική αυτοτέλεια, καθώς και ειδικές κατ' ανάθεση αρμοδιότητες, οι οποίες περιλαμβάνουν γενικώς την άσκηση μίας ή περισσότερων αποστολών δημόσιας υπηρεσίας.

6 Η νομική μορφή των EPIC συνεπάγεται ορισμένες έννομες συνέπειες, ήτοι, μεταξύ άλλων, την αδυναμία εφαρμογής των διαδικασιών αφερεγγυότητας και πτωχεύσεως του ιδιωτικού δικαίου καθώς και την εφαρμογή του νόμου 80-539, της 16ης Ιουλίου 1980, σχετικά με τις χρηματικές κυρώσεις που επιβάλλονται σε διοικητικές διαφορές και την εκτέλεση των αποφάσεων από τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου (*JORF* της 17ης Ιουλίου 1980, σ. 1799).

Η διοικητική διαδικασία και η επίμαχη απόφαση

7 Με την από 21 Δεκεμβρίου 2005 απόφαση, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ενέκρινε τη μεταβίβαση των τραπεζικών και χρηματοπιστωτικών δραστηριοτήτων της La Poste στη θυγατρική της εταιρία, La Banque Postale. Στην εν λόγω απόφαση, η Επιτροπή επισήμανε ότι το ζήτημα της απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου στη La Poste θα αποτελούσε αντικείμενο χωριστής διαδικασίας.

8 Την 21η Φεβρουαρίου 2006 η Επιτροπή ενημέρωσε τις γαλλικές αρχές, συμφώνως προς το άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1), για τα προκαταρκτικά συμπεράσματά της αναφορικά με την ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως η οποία απέρρεε από τη νομική μορφή της La Poste και συνιστούσε κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΣΕΕ.

9 Κρίνοντας ότι η επίμαχη εγγύηση υπήρχε πριν την 1η Ιανουαρίου 1958, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε σε ισχύ η Συνθήκη ΕΚ στη Γαλλία, η Επιτροπή εφάρμοσε τους διαδικαστικούς κανόνες για τις υφιστάμενες ενισχύσεις και κάλεσε τη Γαλλική Δημοκρατία, συμφώνως προς το άρθρο 18 του κανονισμού 659/1999, να καταργήσει την εγγύηση της οποίας απήλαυε η La Poste, το αργότερο έως την 31η Δεκεμβρίου 2008.

10 Κατόπιν εξετάσεως των διευκρινίσεων των γαλλικών αρχών αναφορικά με το σχέδιο τροποποιήσεως του διατάγματος 81-501, της 12ης Μαρτίου 1981, το οποίο εκδόθηκε σε εκτέλεση του νόμου 80-539 (*JORF* της 14ης Μαΐου 1981, σ. 1406), η Επιτροπή τις ενημέρωσε σχετικά με την απόφασή της να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας. Η Επιτροπή κάλεσε τους τρίτους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του επίμαχου μέτρου διά της δημοσιεύσεως της αποφάσεως αυτής στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 3 Ιουνίου 2008 (ΕΕ C 135, σ. 7).

11 Απαντώντας στο αίτημα της Επιτροπής με υπόμνημα που διαβιβάστηκε στις 31 Ιουλίου 2009, οι γαλλικές αρχές ενημέρωσαν την Επιτροπή ότι το Υπουργικό Συμβούλιο της 29ης Ιουλίου 2009 κατήρτισε νομοσχέδιο αναφορικά με τη La Poste και τις ταχυδρομικές υπηρεσίες, το οποίο προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη μετατροπή της La Poste σε ανώνυμη εταιρία υποκείμενη στις δικαστικές διαδικασίες εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως επιχειρήσεων του ιδιωτικού δικαίου από 1ης Ιανουαρίου 2010. Το νομοσχέδιο αυτό κατέληξε στην έκδοση του νόμου 2010-123, της 9ης Φεβρουαρίου 2010, περί της δημόσιας επιχειρήσεως La Poste και ταχυδρομικών υπηρεσιών (*JORF* της 10ης Φεβρουαρίου 2010, σ. 2321), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαρτίου 2010.

12 Στις 27 Φεβρουαρίου 2010 η Επιτροπή κοινοποίησε στις γαλλικές αρχές την επίμαχη απόφαση.

13 Καταρχάς, η Επιτροπή, αφού υπενθύμισε, μεταξύ άλλων, το περιεχόμενο του επίμαχου μέτρου (αιτιολογικές σκέψεις 18 έως 37 της επίμαχης αποφάσεως), διαπίστωσε την παροχή απεριόριστης εγγυήσεως από το Γαλλικό Δημόσιο υπέρ της La Poste λόγω ορισμένων ιδιαιτεροτήτων που συνδέονταν αναπόσπαστα με τη νομική της μορφή ως νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού (αιτιολογικές σκέψεις 116 έως 255 της επίμαχης αποφάσεως).

14 Συναφώς, η Επιτροπή υπογράμμισε καταρχάς ότι η La Poste δεν υπέκειτο στο ιδιωτικό δίκαιο περί δικαστικής εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως προβληματικών επιχειρήσεων (αιτιολογικές σκέψεις 116 έως 147 της επίμαχης αποφάσεως).

15 Εν συνεχεία, η Επιτροπή απέδειξε ότι ήταν διασφαλισμένη η ικανοποίηση των αξιώσεων δανειστή της La Poste σε περίπτωση που το συγκεκριμένο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες και αδυνατούσε να εξοφλήσει τις οφειλές του (αιτιολογικές σκέψεις 148 έως 229 της επίμαχης αποφάσεως).

16 Τέλος, κατά την Επιτροπή, ακόμα και αν, κατόπιν προσφυγής στις διαδικασίες ανακτήσεως που περιγράφηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις 150 έως 229 της επίμαχης αποφάσεως, ο δανειστής ενός νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού δεν πετύχαινε την ικανοποίηση της αξιώσεώς του, ήταν βέβαιος ότι η αξίωσή του δεν θα εξαφανιζόταν. Ειδικότερα, προς τον σκοπό διασφαλίσεως της συνέχειας της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις της La Poste μεταφέρονταν πάντοτε σε άλλο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου πλην του Δημοσίου ή, ελλείψει αυτού, στο Δημόσιο (αιτιολογικές σκέψεις 230 έως 250 της επίμαχης αποφάσεως).

17 Υπ' αυτές τις συνθήκες, κατά την άποψη της Επιτροπής, η απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου υπέρ της La Poste συνεπαγόταν μεταφορά κρατικών πόρων, κατά την έννοια του σημείου 2.1 της ανακοινώσεως της Επιτροπής για την εφαρμογή των άρθρων 87 [ΕΚ] και 88 [ΕΚ] στις κρατικές ενισχύσεις, υπό τη μορφή εγγυήσεων (ΕΕ 2008, C 155, σ. 10) (αιτιολογική σκέψη 254 της επίμαχης αποφάσεως) και βάρυνε το Δημόσιο (βλ. αιτιολογική σκέψη 255 της επίμαχης αποφάσεως).

18 Δεύτερον, η Επιτροπή διαπίστωσε, αφενός, ότι οι ευνοϊκότεροι όροι χρηματοδοτήσεως της La Poste χάρη στην περί ης ο λόγος απεριόριστη εγγύηση συνιστούσαν επιλεκτικό πλεονέκτημα (αιτιολογικές σκέψεις 256 έως 300 της επίμαχης αποφάσεως) και τούτο λαμβανομένων υπόψη και ορισμένων αναλύσεων και μεθοδολογιών οργανισμών αξιολογήσεως από τις οποίες προέκυπτε ότι η επίμαχη εγγύηση, ως καθοριστικό στοιχείο της στηρίξεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste, επηρέαζε θετικώς την αξιολόγηση της πιστοληπτικής της ικανότητας και, επομένως, τους όρους πιστώσεως που αυτή μπορούσε να εξασφαλίσει (αιτιολογικές σκέψεις 258 έως 293 της επίμαχης αποφάσεως). Αφετέρου, η Επιτροπή έκρινε ότι το εξεταζόμενο μέτρο ήταν ικανό να στρεβλώσει τον ανταγωνισμό και να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών (αιτιολογική σκέψη 301 της επίμαχης αποφάσεως).

19 Εν συνεχεία, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η επίμαχη εγγύηση συνιστούσε κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (αιτιολογική σκέψη 302 της επίμαχης αποφάσεως), και ότι, ακόμη και αν τροποποιούνταν κατά τον τρόπο που εισηγήθηκαν οι γαλλικές αρχές, δεν πληρούσε καμία από τις προϋποθέσεις ώστε να μπορεί να κηρυχθεί συμβατή με την κοινή αγορά (αιτιολογικές σκέψεις 303 έως 315 της επίμαχης αποφάσεως).

20 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αποφάσισε, κατά το άρθρο 1 της επίμαχης αποφάσεως, ότι «η χορηγούμενη από τη Γαλλία απεριόριστη εγγύηση στη La Poste συνιστά κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την εσωτερική αγορά [και ότι] η Γαλλία οφείλει να καταργήσει αυτή την ενίσχυση το αργότερο έως τις 31 Μαρτίου 2010».

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Απριλίου 2010, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της επίμαχης αποφάσεως, προβάλλοντας τρεις λόγους ακυρώσεως.

22 Μετά την απόρριψη, στις σκέψεις 35 έως 48 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, της ενστάσεως απαραδέκτου της εν λόγω προσφυγής, κατά την οποία η επίμαχη απόφαση δεν συνιστούσε βλαπτική πράξη επί της ουσίας, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι τρεις λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν σχετίζονταν κατ' ουσίαν με την απόδειξη της υπάρξεως πλεονεκτήματος. Ως εκ τούτου, στις σκέψεις 54 έως 57 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτο λόγω εκπρόθεσμης προβολής το επιχείρημα που αφορούσε τη σχετική με τη μεταφορά κρατικών πόρων προϋπόθεση, καθόσον έκρινε ότι επρόκειτο περί νέου λόγου προβαλλόμενου στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.

23 Στις σκέψεις 61 έως 103 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε καταρχάς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως αναφορικά με την πλάνη περί τα πράγματα και την πλάνη περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε η Επιτροπή, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι τα EPIC απήλαυαν στο γαλλικό δίκαιο έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου λόγω της νομικής μορφής τους.

24 Εν συνεχεία, στις σκέψεις 104 έως 117 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τον τρίτο λόγο ακυρώσεως αναφορικά με εσφαλμένη ερμηνεία του όρου «πλεονέκτημα», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ο οποίος διαιρείται σε δύο σκέλη.

25 Στις σκέψεις 105 έως 112 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το πρώτο σκέλος του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως αναφορικά με την πλάνη στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή, καθόσον κατέληξε στο συμπέρασμα, παραπέμποντας επιπλέον στις θέσεις των οργανισμών αξιολογήσεως, ότι η ύπαρξη εγγυήσεως του Δημοσίου μπορούσε να συνεπάγεται πλεονέκτημα υπέρ της La Poste. Στις σκέψεις 113 έως 116 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το δεύτερο σκέλος του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβλήθηκε ότι η Επιτροπή εσφαλμένως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η φερόμενη εγγύηση του Δημοσίου ήταν ικανή να παράσχει πλεονέκτημα στη La Poste λόγω της θετικής επιρροής που ασκούσε στη βαθμολογία της πιστοληπτικής της ικανότητας.

26 Τέλος, στις σκέψεις 118 έως 125 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμο τον πρώτο λόγο ακυρώσεως αναφορικά με τους κανόνες περί βάρους και βαθμού αποδείξεως, τους οποίους υποχρεούται να εφαρμόζει η Επιτροπή στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, τόσο στο πλαίσιο αποδείξεως της υπάρξεως έμμεσης εγγυήσεως του Δημοσίου όσο και στο πλαίσιο της εξετάσεως της υπάρξεως πλεονεκτήματος.

27 Συναφώς, πρώτον, στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «η φύση των αποδεικτικών στοιχείων που πρέπει να προσκομίζει η Επιτροπή εξαρτάται, σε μεγάλο βαθμό, από τη φύση του σχεδιαζόμενου κρατικού μέτρου», και ότι η απόδειξη της υπάρξεως έμμεσης εγγυήσεως του Δημοσίου «μπορεί να συνάγεται από δέσμη συγκλινόντων στοιχείων αδιαμφισβήτητης αξιοπιστίας και συνοχής, τα οποία προκύπτουν ιδίως από ερμηνεία των εφαρμοστέων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας και, συγκεκριμένα, από τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από το νομικό καθεστώς που διέπει την επιχείρηση που απολαύει της εγγυήσεως».

28 Για τον λόγο αυτό, στη σκέψη 121 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η Επιτροπή «εξέτασε πράγματι κατά πόσον υπήρχε απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου υπέρ της La Poste», λαμβάνοντας υπόψη πλείονα συγκλίνοντα στοιχεία, τα οποία αποτέλεσαν επαρκή βάση, ώστε να αποδειχθεί ότι η La Poste απήλαυε, εκ μόνης της νομικής της μορφής ως EPIC, έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου».

29 Δεύτερον, στη σκέψη 123 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή παρέσχε επαρκή στοιχεία προκειμένου να αποδείξει ότι η εγγύηση αυτή συνιστούσε πλεονέκτημα, δεδομένου ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει τις πραγματικές συνέπειες του επίμαχου μέτρου, όσον αφορά ήδη χορηγηθείσες ενισχύσεις. Επισήμανε, επίσης, ότι δεν ήταν σκόπιμο, συναφώς, να γίνει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ των υφιστάμενων ενισχύσεων και των παράνομων ενισχύσεων.

30 Προς στήριξη της αναλύσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 124 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι «οι πραγματικές συνέπειες του πλεονεκτήματος που συνεπάγεται η εγγύηση του Δημοσίου μπορούν να τεκμαίρονται» και ότι «τέτοιου είδους εγγύηση παρέχει στον δανειολήπτη τη δυνατότητα να εξασφαλίζει χαμηλότερα επιτόκια δανεισμού ή να παρέχει λιγότερες ασφάλειες.»

31 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

32 Με την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, ακυρώνοντας την επίμαχη απόφαση ή να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

33 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη·

— να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

34 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τα άρθρα 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 53 έως 57 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως σχετίζονταν με την εξακρίβωση της υπάρξεως πλεονεκτήματος και ότι, ως εκ τούτου, το επιχείρημα περί μη συνεκτιμήσεως της σχετικής με τη μεταφορά κρατικών πόρων προϋποθέσεως ήταν απαράδεκτο, στον βαθμό που συνιστούσε νέο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος προβλήθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης.

36 Συναφώς, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει σαφώς από το τμήμα 4.1.1 της επίμαχης αποφάσεως, υπό τον τίτλο «Ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως του κράτους παρουσία κρατικών πόρων», καθώς και από τις αιτιολογικές σκέψεις 161, 166, 183 και 254 της ίδιας αποφάσεως, το ζήτημα αν υπήρχε εγγύηση του Δημοσίου συνδεόταν άρρηκτα με τη σχετική με τη μεταφορά κρατικών πόρων προϋπόθεση. Ως εκ τούτου, η Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητώντας την ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως υπέρ των EPIC με το δικόγραφο που κατέθεσε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, αμφισβήτησε εκ των πραγμάτων την ύπαρξη μεταφοράς κρατικών πόρων.

37 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι, όπως προκύπτει από τη συνδυασμένη ανάγνωση της σκέψεως 57 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και των πρακτικών της επ' ακροατηρίου συζητήσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το δικόγραφο της προσφυγής δεν περιείχε κανένα αυτοτελή λόγο αναφορικά με την απουσία μεταφοράς «κρατικών πόρων». Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς ήλεγξε αν μέσω της επίμαχης εγγυήσεως διατίθεντο ή δεσμεύονταν κρατικοί πόροι.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

38 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το αντικείμενο της διαφοράς και η συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση συνιστούν δύο σημαντικά στοιχεία που πρέπει να περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία.

39 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ο προσδιορισμός του αντικειμένου της διαφοράς και η συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών που περιέχονται σε κάθε εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να είναι αρκούντως σαφείς και ακριβείς, προκειμένου ο καθού να μπορεί να

προετοιμάσει την άμυνά του και ο δικαστής της Ένωσης να ασκήσει τον έλεγχό του. Ομοίως, τα αιτήματα που περιλαμβάνει το εν λόγω δικόγραφο πρέπει να είναι διατυπωμένα κατά τρόπο μη διφορούμενο, ούτως ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος είτε να αποφανθεί το Δικαστήριο ultra petita είτε να παραλείψει να αποφανθεί επί κάποιας αιτιάσεως (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις της 20ής Νοεμβρίου 2008, C-66/06, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, σκέψεις 30 και 31, της 12ης Φεβρουαρίου 2009, C-475/07, Επιτροπή κατά Πολωνίας, σκέψη 43, καθώς και διάταξη της 7ης Μαΐου 2013, C-418/12 P, TME κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

40 Εν προκειμένω, μολονότι το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης δεν περιείχε λόγο ακυρώσεως με τον οποίο να αμφισβητείται ρητώς η σχετική με την ύπαρξη μεταφοράς κρατικών πόρων προϋπόθεση, εντούτοις, από αυτή καθεαυτήν τη διατύπωση του δικογράφου προέκυπταν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό τα ουσιώδη στοιχεία στα οποία βασιζόταν το επιχείρημα περί παραγνωρίσεως από την Επιτροπή της προϋποθέσεως αυτής καθώς και η συνοπτική έκθεση του επιχειρήματος αυτού.

41 Ειδικότερα, από την ανάγνωση των σημείων 110 έως 123 και 181 του εν λόγω δικογράφου, τα οποία αναπτύσσουν τον λόγο ακυρώσεως σχετικά με την πλάνη όσον αφορά την ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste, προκύπτει σαφώς ότι η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβήτησε ήδη, σε αυτό το στάδιο της διαφοράς, την ύπαρξη μεταφοράς κρατικών πόρων.

42 Επομένως, αφενός, η Γαλλική Δημοκρατία υποστήριξε, στα σημεία 119 και 123 του εισαγωγικού δικογράφου της δίκης, ότι η εφαρμογή του νόμου 80-539 «δεν συνεπάγεται ότι το Δημόσιο διαθέτει ίδιους πόρους υπέρ» αφερέγγυου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού, διότι ο εν λόγω νόμος «δεν συνεπάγεται για το Δημόσιο καμία υποχρέωση εγγυήσεως των οφειλών» του συγκεκριμένου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού. Αφετέρου, στο σημείο 181 του ίδιου δικογράφου, και αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξε η Επιτροπή, η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβήτησε ρητώς την αιτιολογική σκέψη 254 της επίμαχης αποφάσεως, με το επιχείρημα ότι «η εγγύηση ότι δεν θα εξαφανισθεί αξίωση δεν συνιστά εγγύηση ότι θα ικανοποιηθεί η αξίωση αυτή και δεν συνεπάγεται μεταφορά κρατικών πόρων».

43 Η δομή του συγκεκριμένου δικογράφου αποτελεί απόρροια της δομής της επίμαχης αποφάσεως, η οποία αντικατοπτρίζει, με τη σειρά της, την ιδιοτυπία του εξεταζόμενου κρατικού μέτρου. Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι η επίμαχη απόφαση, στο μέρος 4.1.1, επιγραφόταν «Ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως του κράτους παρουσία κρατικών πόρων» και ότι, σε πλείονες αιτιολογικές της σκέψεις, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 161, 165, 174 έως 179, 188 και 254, εξετάσθηκε κατά πόσον υπήρχε πράγματι έμμεση εγγύηση του Δημοσίου υπέρ της La Poste διά της εξακριβώσεως του αν, κατά το γαλλικό δίκαιο, το Δημόσιο υπείχε άμεση ή έμμεση υποχρέωση να δεσμεύει ίδιους πόρους του προκειμένου να καλύπτει τις ζημίες αφερέγγυου EPIC.

44 Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 53 έως 56 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, οι λόγοι ακυρώσεως που προβλήθηκαν με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως δεν αφορούσαν αποκλειστικώς τη διαπίστωση της υπάρξεως πλεονεκτήματος και η σχετική με τους κρατικούς πόρους επιχειρηματολογία δεν συνιστούσε νέο λόγο προβαλλόμενο στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως.

45 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως επισήμανε και η Επιτροπή στις γραπτές της παρατηρήσεις, ότι ο εσφαλμένος χαρακτηρισμός του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως ως νέου δεν μπορεί να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

46 Ειδικότερα, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της απαντήσεως προς τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε με το εν λόγω δικόγραφο, ιδίως στις σκέψεις 85 έως 87 και 92 έως 98 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη εν πάση περιπτώσει σε πλήρη και ενδελεχή έλεγχο του βασίμου του επιχειρήματος της Γαλλικής Δημοκρατίας αναφορικά με την παραγνώριση της σχετικής με τη μεταφορά κρατικών πόρων προϋποθέσεως.

47 Κατά συνέπεια, βάσει των προεκτεθεισών εκτιμήσεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως προβλήθηκε αλυσιτελώς.

Επί των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Με τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες σχετικά με το βάρος και τον βαθμό αποδείξεως, καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη εγγυήσεως του Δημοσίου.

49 Πρώτον, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε εσφαλμένως, στη σκέψη 121 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το σύνολο της συλλογιστικής που ακολούθησε η Επιτροπή στην επίμαχη απόφαση. Ειδικότερα, το προαναφερθέν θεσμικό όργανο εφάρμοσε αρνητικά τεκμήρια και αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως, καθόσον έκρινε ότι στις γαλλικές αρχές απέκειτο να αποδείξουν την ανυπαρξία εγγυήσεως υπέρ της La Poste, λόγω του ότι το συγκεκριμένο EPIC δεν υπέκειτο στις δικαστικές διαδικασίες εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως προβληματικών επιχειρήσεων του ιδιωτικού δικαίου.

50 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον απεφάνθη, στις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορούσε να προσφύγει σε τεκμήρια και να αντιστρέψει το βάρος αποδείξεως, στις αιτιολογικές σκέψεις 126 και 131 της επίμαχης αποφάσεως. Όπως προκύπτει από τις προαναφερθείσες αιτιολογικές σκέψεις, η Επιτροπή συνήγαγε το συμπέρασμα ότι είχε χορηγηθεί εγγύηση στην La Poste πριν εξετάσει αν η εν λόγω εγγύηση έχει καταστεί ανενεργή μετά τη θέση σε ισχύ, την 1η Ιανουαρίου 2005, του οργανικού νόμου της 1ης Αυγούστου 2001 περί δημοσίων οικονομικών.

51 Τρίτον, η Γαλλική Δημοκρατία επισημαίνει, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε εσφαλμένως τις αρχές σχετικά με το βάρος αποδείξεως και τον απαιτούμενο βαθμό αποδείξεων οι οποίες διατυπώθηκαν με την απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, C-520/07 P, Επιτροπή κατά MTU Friedrichshafen (Συλλογή 2009, σ. I-8555). Ειδικότερα, οι εν λόγω αρχές αφορούν αποκλειστικώς τις αποφάσεις που εκδίδει η Επιτροπή, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, βάσει των διαθέσιμων πληροφοριών, στις περιπτώσεις μη συμμορφώσεως κράτους μέλους με διαταγή παροχής πληροφοριών.

52 Τέταρτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς απεφάνθη, στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η έμμεση φύση της εγγυήσεως του Δημοσίου προς την La Poste, υπό την ιδιότητά της ως EPIC, συνεπαγόταν λιγότερες απαιτήσεις ως προς την απόδειξη και δεν προϋπέθετε θετική απόδειξη βάσει αντικειμενικών και συγκλινόντων στοιχείων ικανών να αποδείξουν κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι το Δημόσιο υποχρεούνταν νομικώς να ικανοποιήσει τους δανειστές σε περίπτωση αφερεγγυότητας EPIC.

53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι αιτιάσεις σχετικά με τη φερόμενη χρήση αρνητικών τεκμηρίων και εικασιών είναι απαράδεκτες, καθόσον δεν προκύπτει από αυτές κάποια πλάνη περί το δίκαιο του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά αναπαράγουν απλώς και μόνον τα πρωτοδίκως προβληθέντα επιχειρήματα. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι συγκεκριμένες αιτιάσεις είναι αβάσιμες.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

54 Με τα προβληθέντα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως επιχειρήματα, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, αφενός, έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να αντιστρέψει το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως εγγυήσεως λόγω του ότι η La Poste δεν υπέκειτο στις δικαστικές διαδικασίες εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως προβληματικών επιχειρήσεων του ιδιωτικού δικαίου και, αφετέρου, ότι παρέβη τους κανόνες σχετικά με τον απαιτούμενο βαθμό αποδείξεως της υπάρξεως τέτοιου είδους εγγυήσεως.

55 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι απόρροια εσφαλμένης κατανοήσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

56 Πράγματι, πρώτον, επισημαίνεται ότι, στη σκέψη 121 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ρητώς ότι η Επιτροπή «εξέτασε πράγματι κατά πόσον υπήρχε απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου υπέρ της La Poste», διότι έλαβε υπόψη πλείονα συγκλίνοντα στοιχεία —λεπτομερής υπόμνηση των οποίων γίνεται στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως— «τα οποία αποτέλεσαν επαρκή βάση, ώστε να αποδειχθεί ότι η La Poste απήλαυε, εκ μόνης της νομικής της μορφής ως EPIC, έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου», και μεταξύ των οποίων η μη υπαγωγή της La Poste στις διαδικασίες εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως του ιδιωτικού δικαίου αποτελούσε απλώς και μόνον το σημείο εκκινήσεως μιας πλήρους και πιο ενδελεχούς αναλύσεως της εξεταζόμενης εθνικής έννομης τάξεως.

57 Από την προαναφερθείσα σκέψη συνάγεται το συμπέρασμα ότι καταρχήν το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως επιβεβαίωσε τη χρήση αρνητικών τεκμηρίων και την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως εκ μέρους της Επιτροπής.

58 Δεύτερον, είναι αβάσιμη και η επιχειρηματολογία κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνες περί το δίκαιο στις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον δέχτηκε τη βασισμένη σε τεκμήρια συλλογιστική και την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως από την Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 126 και 131 της επίμαχης αποφάσεως.

59 Ειδικότερα, στις προαναφερθείσες αιτιολογικές σκέψεις, η Επιτροπή απέρριψε απλώς ορισμένα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας σχετικά με το ζήτημα αν η επίμαχη έμμεση εγγύηση, ακόμη και αν υφίστατο, κατέστη ανενεργή μετά τη θέση σε ισχύ του οργανικού νόμου της 1ης Αυγούστου 2001 περί δημοσίων οικονομικών. Στην επίμαχη απόφαση της Επιτροπής η εκ των προτέρων παραδοχή περί της υπάρξεως της επίμαχης εγγυήσεως αποτελούσε απλώς συνέπεια της συλλογιστικής της ίδιας της αναιρεσείουσας. Επομένως, αποδεχόμενο το βάσιμο των εκτιμήσεων της Επιτροπής στις σκέψεις 73 και 74 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προδήλως δεν ενέκρινε τη χρήση αρνητικών τεκμηρίων ή την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως όσον αφορά την απόδειξη της υπάρξεως έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste.

60 Τρίτον, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά MTU Friedrichshafen, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, διότι η απόφαση εκείνη αφορούσε την έκδοση από την Επιτροπή τελικής αποφάσεως σχετικά με κρατικές ενισχύσεις βάσει ελλιπών και αποσπασματικών στοιχείων, πράγμα το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω.

61 Ειδικότερα, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε την απόφαση αυτή προκειμένου να απαντήσει απλώς στην επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας, η οποία στηριζόμενη στη συγκεκριμένη απόφαση υποστήριξε ότι η Επιτροπή υποχρεούται πάντοτε να αποδεικνύει θετικώς την ύπαρξη ενισχύσεως.

62 Αφετέρου, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε σε αλυσιτελή εν προκειμένω νομολογία, ορθώς απεφάνθη, εν πάση περιπτώσει, στη σκέψη 119 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή «δεν δύναται να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι μια επιχείρηση επωφελήθηκε πλεονεκτήματος το

οποίο συνιστά κρατική ενίσχυση στηριζόμενη απλώς σε αρνητικό τεκμήριο, θεμελιούμενο στην έλλειψη πληροφοριών ικανών να στηρίξουν αντίθετο συμπέρασμα σε περίπτωση που δεν υφίστανται άλλα στοιχεία από τα οποία να προκύπτει καταφατικώς η ύπαρξη ενός τέτοιου πλεονεκτήματος».

63 Η κρίση αυτή συνάδει με τη νομολογία του Δικαστηρίου αναφορικά με τις αρχές διεξαγωγής των αποδείξεων στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, κατά την οποία η Επιτροπή οφείλει να προβαίνει σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των προσβαλλομένων μέτρων, ώστε να έχει στη διάθεσή της, κατά την έκδοση της τελικής αποφάσεως που αποδεικνύει την ύπαρξη και ενδεχομένως την ασυμβατότητα ή παρανομία της ενισχύσεως, τα κατά το δυνατόν πληρέστερα και πλέον αξιόπιστα στοιχεία για τον σκοπό αυτόν (βλ., επ' αυτού, απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, C-290/07 P, Επιτροπή κατά Scott, Συλλογή 2010, σ. I-7763, σκέψη 90).

64 Τέταρτον και τελευταίον, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν παρέβη τους κανόνες σχετικά με το βάρος και τον απαιτούμενο βαθμό αποδείξεως της υπάρξεως έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού, όπως είναι τα EPIC, και, ως εκ τούτου, της συνδρομής της σχετικής με τη μεταφορά κρατικών πόρων προϋποθέσεως.

65 Ειδικότερα, όπως υπογραμμίζει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 35 και 36 των προτάσεών του, προκειμένου να αποδειχθεί η ύπαρξη τέτοιου είδους εγγυήσεως, η οποία δεν προβλέπεται ρητώς από κανένα νομοθετικό ή συμβατικό κείμενο, η Επιτροπή μπορεί να βασίζεται στη μέθοδο της δέσμης σοβαρών, συγκεκριμένων και συγκλινουσών ενδείξεων, προκειμένου να εξακριβώνει αν υπάρχει στο εθνικό δίκαιο πραγματική υποχρέωση για το Δημόσιο να δεσμεύσει ίδιους πόρους, προκειμένου να καλύπτει τις ζημίες αφερέγγυου EPIC και, επομένως, κατά πάγια νομολογία, επαρκώς συγκεκριμένος οικονομικός κίνδυνος επιβαρύνσεως του κρατικού προϋπολογισμού (βλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, C-399/10 P και C-401/10 P, Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής κ.λπ. και Επιτροπή κατά Γαλλίας κ.λπ., σκέψη 106 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Εξ αυτού συνάγεται το συμπέρασμα ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς απεφάνθη, στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, αφενός, «η φύση των αποδεικτικών στοιχείων που πρέπει να προσκομίσει η Επιτροπή εξαρτάται, σε μεγάλο βαθμό, από τη φύση του σχεδιαζόμενου κρατικού μέτρου», και, αφετέρου, η ύπαρξη έμμεσης εγγυήσεως του Δημοσίου «μπορεί να συναχθεί από δέσμη συγκλινόντων στοιχείων αδιαμφισβήτητης αξιοπιστίας και συνοχής, τα οποία προκύπτουν ιδίως από ερμηνεία των εφαρμοστέων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας».

67 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων αυτών, πρέπει να απορριφθεί το σύνολο των προβληθέντων στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως επιχειρημάτων.

Επί των επικουρικώς προβληθέντων επιχειρημάτων στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και των προβληθέντων με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως επιχειρημάτων

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

68 Με τα επικουρικώς προβληθέντα επιχειρήματα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως καθώς και με τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως τα σχετικά με το γαλλικό δίκαιο, τα οποία προσκόμισε η Επιτροπή και υπομνήσθηκαν στη σκέψη 121 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον απεφάνθη ότι αποδείκνυαν την ύπαρξη απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste.

69 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως διαρθρώνεται σε τέσσερα σκέλη.

70 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, στις σκέψεις 69 έως 77 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τη νομολογία του Conseil constitutionnel (απόφαση 2001-448 DC της 25ης Ιουλίου 2001) και του Conseil d'État (απόφαση της 1ης Απριλίου 1938, Société de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, σ. 341, και γνώμη της 8ης Σεπτεμβρίου 2005, 371558), καθώς και το υπόμνημα του Υπουργείου Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας της 22ας Ιουνίου 2003, καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το γαλλικό δίκαιο δεν απέκλειε τη δυνατότητα του Δημοσίου να παρέχει έμμεση εγγύηση στα EPIC.

71 Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το γαλλικό δίκαιο στις σκέψεις 84 έως 87 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον ενέκρινε τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με τις συνέπειες που απορρέουν από την εφαρμογή του νόμου 80-539.

72 Το τρίτο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως αφορά την παραμόρφωση του γαλλικού δικαίου στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 92 έως 99 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή ορθώς εξομοίωσε τις προϋποθέσεις της στοιχειοθετήσεως ευθύνης του Δημοσίου με μηχανισμό εγγυήσεως, βάσει της αποφάσεως του Conseil d'État της 18ης Νοεμβρίου 2005, Société fermière de Campoloro et autre (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, σ. 515), του υπηρεσιακού σημειώματος του Conseil d'État του 1995, καθώς και της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου Société de Gestion Du Port de Campoloro και Société fermière de Campoloro κατά Γαλλίας, της 26ης Σεπτεμβρίου 2006 (δικόγραφο προσφυγής 57516/00, στο εξής: απόφαση Campoloro).

73 Επιπλέον, όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής εν προκειμένω των αρχών που συνάγονται από την προαναφερθείσα απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη και την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

74 Τέλος, με το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία καταλογίζει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η μεταβίβαση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που συναρτώνται προς αποστολή δημόσιας υπηρεσίας συνεπάγεται, καταρχήν, τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ειδικού σκοπού που είναι επιφορτισμένο με τη συγκεκριμένη αποστολή.

75 Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών, καθόσον έκρινε ότι το γαλλικό δίκαιο παρείχε έμμεση και απεριόριστη εγγύηση στη La Poste.

76 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το δεύτερο μέρος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως είναι απαράδεκτα, καθόσον με αυτά δεν προκύπτει ούτε παραμόρφωση αποδεικτικών στοιχείων ούτε εσφαλμένος νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών, καθόσον η Γαλλική Κυβέρνηση έθεσε υπό αμφισβήτηση απλώς και μόνον την εκτίμηση του γαλλικού δικαίου από το Γενικό Δικαστήριο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Τα επικουρικώς προβληθέντα επιχειρήματα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως αφορούν, αφενός, παραμόρφωση ή εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό του γαλλικού δικαίου εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, αφετέρου, πλημμελή αιτιολογία, η οποία παραμορφώνει την ερμηνεία που έδωσε το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση Campoloro.

78 Πρώτον, όσον αφορά τα επιχειρήματα σχετικά με σφάλματα κατά την ανάλυση του γαλλικού δικαίου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, στην περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο. Επομένως, εκτός της περιπτώσεως της παραμορφώσεως του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα που ως τέτοιο εμπίπτει στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General Motors κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-3173, σκέψεις 51 και 52, καθώς και της 29ης Μαρτίου 2011, C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-2359, σκέψεις 179 και 180).

79 Επομένως, όσον αφορά τον έλεγχο, στο πλαίσιο αναιρέσεως, των σχετικών με το εθνικό δίκαιο εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ελέγξει αποκλειστικώς και μόνον αν υπήρξε παραμόρφωση του δικαίου αυτού (αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 2002, C-82/01 P, Aéroports de Paris κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-9297, σκέψη 63, και της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-318/09 P, A2A κατά Επιτροπής, σκέψη 125).

80 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η παραμόρφωση αυτή πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας και να μη χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-487/06 P, British Aggregates κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-10515, σκέψη 98, της 10ης Φεβρουαρίου 2011, C-260/09 P, Activision Blizzard Germany κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-419, σκέψη 53, καθώς και προαναφερθείσα A2A κατά Επιτροπής, σκέψη 105).

81 Εν προκειμένω, η Γαλλική Δημοκρατία δεν προέβαλε τέτοιου είδους παραμόρφωση, στον βαθμό που δεν απέδειξε ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε διαπιστώσεις προδήλως αντίθετες προς το περιεχόμενο των επίμαχων διατάξεων του γαλλικού δικαίου και ότι τους προσέδωσε περιεχόμενο που δεν έχει καταφανώς σχέση με τα λοιπά στοιχεία της δικογραφίας.

82 Αντιθέτως, με τα επιχειρήματα που εκτέθηκαν στις σκέψεις 68 έως 74 της παρούσας αποφάσεως, η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβήτησε απλώς την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, ήτοι, εν προκειμένω, των επίμαχων διατάξεων του γαλλικού δικαίου ή της σχετικής με αυτές νομολογίας, και τα οποία αναλύθηκαν ήδη διεξοδικώς στις σκέψεις 62 έως 99 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και υπομνήσθηκαν στη σκέψη 121 της ίδιας αποφάσεως.

83 Ομοίως, όσον αφορά τον εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που προβλήθηκε επικουρικώς με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, πράγματι με το επιχείρημα αυτό η Γαλλική Δημοκρατία δεν αμφισβήτησε τις συνέπειες τυχόν εσφαλμένου χαρακτηρισμού της νομικής φύσεως των εφαρμοστέων διατάξεων του γαλλικού δικαίου, δεδομένου ότι έθεσε εν αμφιβόλω απλώς την εκτίμηση των συγκεκριμένων διατάξεων από το Γενικό Δικαστήριο.

84 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα το σύνολο των επικουρικώς προβληθέντων στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως επιχειρημάτων καθώς και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως.

85 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα περί πλημμελούς αιτιολογίας, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, σχετικά με την έκταση των αποτελεσμάτων της αποφάσεως Campoloro προκειμένου να διαπιστωθεί η ύπαρξη εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste, υπενθυμίζεται ότι ο αναιρετικός έλεγχος του Δικαστηρίου έχει ως αντικείμενο, μεταξύ άλλων, να εξακριβωθεί αν το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμο στο σύνολο των επιχειρημάτων του αναιρεσείοντος (απόφαση της 2ας Απριλίου 2009, C-202/07 P, France Télécom κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-2369, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

86 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει το Γενικό Δικαστήριο, βάσει των άρθρων 36 και 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να παραθέσει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν οι διάδικοι. Συνεπώς, η αιτιολογία μπορεί να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους στους οποίους στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο, στο δε Δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον αναιρετικό του έλεγχο (προαναφερθείσα απόφαση A2A κατά Επιτροπής, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

87 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε απλώς κατά τρόπο ανακεφαλαιωτικό το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με την αποδεικτική δύναμη της αποφάσεως Campoloro, στο οποίο, όμως, είχε ήδη δοθεί σαφής, ρητή και ολοκληρωμένη απάντηση στις σκέψεις 93, 94 και 97 της εν λόγω αποφάσεως, κατά την ανάλυση των χωρίων της επίμαχης αποφάσεως στα οποία οι δυνατότητες θεμελιώσεως ευθύνης του Δημοσίου σε περίπτωση περιελεύσεως EPIC σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμής είχαν εξομοιωθεί με μηχανισμό αυτόματης και απεριόριστης εγγυήσεως του παθητικού αυτού.

88 Για τον λόγο αυτό, δεδομένου ότι η σχετική με το ως άνω επιχείρημα αιτιολογία παρέχει τη δυνατότητα, αφενός, στη Γαλλική Δημοκρατία να γνωρίσει τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο την απέρριψε και, αφετέρου, στο Δικαστήριο να διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα περί μη τηρήσεως από το Γενικό Δικαστήριο της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει.

89 Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν επικουρικώς στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως και τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους ως εν μέρει απαράδεκτα και εν μέρει αβάσιμα.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

90 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει κατ' αρχήν ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας στις σκέψεις 106 και 108 καθώς και 123 και 124 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste, δεν τήρησε τους κανόνες σχετικά με το βάρος αποδείξεως και τον απαιτούμενο βαθμό αποδείξεων στον τομέα αυτό, και, επομένως, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Ειδικότερα, αντιθέτως προς ό,τι προκύπτει από τις προαναφερθείσες σκέψεις, η Επιτροπή υποχρεούται να αποδεικνύει όχι τις εν δυνάμει αλλά τις πραγματικές συνέπειες υφιστάμενης ενισχύσεως, και εν πάση περιπτώσει δεν μπορεί να τεκμαίρει κανενός είδους συνέπεια.

91 Επικουρικώς, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα προσκομισθέντα ενώπιόν του αποδεικτικά στοιχεία, αφενός, καθόσον έκρινε, στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορούσε να παραπέμψει στις μεθόδους βαθμολογήσεως των αναγνωρισμένων οργανισμών αξιολογήσεως προκειμένου να επιβεβαιώσει, και όχι προκειμένου να αποδείξει, την ύπαρξη πλεονεκτήματος. Αφετέρου, το ίδιο ισχύει και όσον αφορά την κρίση, στις σκέψεις 111, 116 και 123 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή προσκόμισε επαρκή στοιχεία δυνάμενα να αποδείξουν ότι η εγγύηση που χορηγήθηκε στη La Poste αποτελούσε πλεονέκτημα, απορρίπτοντας, εξάλλου, τα επιχειρήματα της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι οι οργανισμοί αξιολογήσεως «προσέδιδαν γενικώς ιδιαίτερη σημασία» στη νομική μορφή της La Poste.

92 Η Επιτροπή θεωρεί τον συγκεκριμένο λόγο αναιρέσεως αβάσιμο, καθόσον με αυτόν αμφισβητείται η ανάλυση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με τη φύση των αποτελεσμάτων που η Επιτροπή υποχρεούται να αποδεικνύει όσον αφορά τις υφιστάμενες ενισχύσεις, και απαράδεκτο, καθ' ο μέρος αφορά την παραμόρφωση, καθόσον στην πραγματικότητα συνιστά απλώς και μόνον αίτημα επανεκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

93 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η Γαλλική Δημοκρατία προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ της La Poste και, επικουρικώς, παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων.

94 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η έννοια της ενισχύσεως περιλαμβάνει όχι μόνο θετικές παροχές, αλλά και τις παρεμβάσεις εκείνες οι οποίες, ανεξαρτήτως μορφής, ελαφρύνουν τις δαπάνες που κανονικώς βαρύνουν τον προϋπολογισμό μιας επιχειρήσεως και οι οποίες, κατά συνέπεια, χωρίς να είναι επιδοτήσεις υπό τη στενή έννοια του όρου, είναι της ιδίας φύσεως ή έχουν τα ίδια αποτελέσματα (προαναφερθείσα απόφαση Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής κ.λπ. και Επιτροπή κατά Γαλλίας κ.λπ., σκέψη 101 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, θεωρούνται ως κρατικές ενισχύσεις κρατικές παρεμβάσεις οι οποίες, υπό οποιαδήποτε μορφή, είναι ικανές να ευνοήσουν άμεσα ή έμμεσα επιχειρήσεις ή που πρέπει να θεωρούνται οικονομικό πλεονέκτημα του οποίου δεν θα απέλαυε η ωφελούμενη επιχείρηση υπό τις συνήθεις συνθήκες αγοράς (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουλίου 2003, C-280/00, Altmark Trans και Regierungspräsidium Magdeburg, Συλλογή 2003, σ. I-7747, σκέψη 84, καθώς και της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, C-279/08 P, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 2011, σ. I-7671, σκέψη 87).

95 Δεδομένου ότι οι κρατικές παρεμβάσεις προσλαμβάνουν διάφορες μορφές και πρέπει να εξετάζονται βάσει των αποτελεσμάτων τους, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η παροχή πλεονεκτημάτων υπό μορφή εγγυήσεως του Δημοσίου ενδέχεται να συνεπάγεται πρόσθετη επιβάρυνση για το Δημόσιο (βλ. απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1998, C-200/97, Ecotrade, Συλλογή 1998, σ. I-7907, σκέψη 43, καθώς και προαναφερθείσα απόφαση Bouygues και Bouygues Télécom κατά Επιτροπής κ.λπ. και Επιτροπή κατά Γαλλίας κ.λπ., σκέψη 107).

96 Ειδικότερα, όπως ήδη έχει κρίνει το Δικαστήριο, όταν το δάνειο που χορηγεί πιστωτικό ίδρυμα σε δανειολήπτη τελεί υπό την εγγύηση των κρατικών αρχών κράτους μέλους, ο δανειολήπτης αυτός αποκτά κατά κανόνα πλεονέκτημα, στο μέτρο που το οικονομικό κόστος που φέρει είναι κατώτερο εκείνου που θα έφερε εάν έπρεπε να λάβει την ίδια χρηματοδότηση και την ίδια εγγύηση σε τιμές αγοράς (βλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-275/10, Residex Capital IV, Συλλογή 2011, σ. I-13043, σκέψη 39).

97 Εξάλλου, στο πλαίσιο αυτό, στις αιτιολογικές σκέψεις 1.2, 2.1 και 2.2 της ανακοινώσεως της Επιτροπής για την εφαρμογή των άρθρων 87 [ΕΚ] και 88 [ΕΚ] στις κρατικές ενισχύσεις με τη μορφή εγγυήσεων, επισημαίνεται ρητώς ότι απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου υπέρ επιχειρήσεως της οποίας η νομική μορφή αποκλείει την πτώχευση ή άλλες διαδικασίες αφερεγγυότητας παρέχει άμεσο πλεονέκτημα στην επιχείρηση αυτή, καθόσον χορηγείται χωρίς η δικαιούχος της να καταβάλει ένα ενδεδειγμένο ασφάλιστρο για την ανάληψη του κινδύνου εκ μέρους του Δημοσίου και παρέχει επίσης «τη δυνατότητα στον δανειζόμενο να εξασφαλίσει ευνοϊκότερους όρους χρηματοδοτήσεως για ένα δάνειο από αυτούς που συνήθως ισχύουν στις κεφαλαιαγορές».

98 Επομένως, από τις εκτιμήσεις αυτές συνάγεται το συμπέρασμα ότι, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 58 των προτάσεών του, υπάρχει απλώς τεκμήριο ότι η παροχή έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου υπέρ επιχειρήσεως που δεν υπόκειται στις δικαστικές

διαδικασίες εξυγιάνσεως και εκκαθαρίσεως επιχειρήσεων του ιδιωτικού δικαίου έχει ως συνέπεια τη βελτίωση της οικονομικής της θέσεως μέσω της μειώσεως των επιβαρύνσεων που φυσιολογικώς βαρύνουν τον προϋπολογισμό της.

99 Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο της σχετικής με τα υφιστάμενα καθεστώτα ενισχύσεων διαδικασίας, προκειμένου να αποδειχθεί το πλεονέκτημα που παρέχει τέτοιου είδους εγγύηση στη επιχείρηση που επωφελείται του πλεονεκτήματος, αρκεί η Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη της εγγυήσεως αυτής, χωρίς να απαιτείται να αποδείξει τις πραγματικές συνέπειες που απορρέουν από αυτήν από τον χρόνο της χορηγήσεώς της.

100 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών αρχών, διαπιστώνεται ότι είναι αβάσιμα όλα τα επιχειρήματα που προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως.

101 Πρώτον, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν αναφορικά με την παράβαση των κανόνων που διέπουν το βάρος και τον βαθμό αποδείξεως της υπάρξεως του πλεονεκτήματος που απορρέει από έμμεση και απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου.

102 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε κατά εσφαλμένο τρόπο την ύπαρξη τέτοιου είδους πλεονεκτήματος, καθόσον ορθώς απεφάνθη, στις σκέψεις 106 και 108 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι τέτοιου είδους εγγύηση «είναι, γενικώς, ικανή να παράσχει πλεονέκτημα», διότι χορηγείται άνευ ανταλλάγματος και επιτρέπει στο πρόσωπο που επωφελείται αυτού να εξασφαλίσει ευνοϊκότερους όρους δανεισμού σε σχέση με αυτούς που θα ελάμβανε βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και, επομένως, να μειώσει την πίεση που ασκείται στον προϋπολογισμό του.

103 Ασφαλώς, υπό το πρίσμα των διαπιστώσεων αυτών, αληθεύει, όπως επισήμανε η αναιρεσείουσα, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέσχε αντιφατική και ανεπαρκή αιτιολογία, καθόσον έκρινε, αφενός, στη σκέψη 123 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι οι πραγματικές συνέπειες των υφιστάμενων εγγυήσεων δεν είναι απαραίτητο να αποδεικνύονται, βασιζόμενο σε νομολογία του Δικαστηρίου που δεν ήταν λυσιτελής, και, αφετέρου, στη σκέψη 124 της εν λόγω αποφάσεως, ότι «[ε]ξάλλου ευλόγως τεκμαίρονται οι πραγματικές συνέπειες του πλεονεκτήματος που συνεπάγεται η εγγύηση του Δημοσίου».

104 Εντούτοις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 69 των προτάσεών του, τέτοιου είδους πλάνη περί το δίκαιο δεν είναι ικανή να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα, στις προαναφερθείσες σκέψεις 123 και 124, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή τήρησε τους κανόνες σχετικά με το βάρος και τον βαθμό αποδείξεως που πρέπει να τηρεί, προκειμένου να αποδεικνύει ότι η ύπαρξη έμμεσης και απεριόριστης εγγυήσεως του Δημοσίου αποτελεί πλεονέκτημα, διευκρινίζοντας ότι τέτοιου είδους εγγύηση παρέχει στον δανειολήπτη τη δυνατότητα «να εξασφαλίζει χαμηλότερα επιτόκια δανεισμού ή να παρέχει λιγότερες ασφάλειες».

105 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθούν και τα επιχειρήματα τα οποία προβλήθηκαν επικουρικώς και αφορούν την παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων που απαριθμήθηκαν στη σκέψη 91 της παρούσας αποφάσεως.

106 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ευθύς εξαρχής ότι, δεδομένου ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν υποστήριξε στην πραγματικότητα ότι παραμορφώθηκαν τα αποδεικτικά στοιχεία, τα εν λόγω επιχειρήματα είναι παραδεκτά μόνον στον βαθμό που προβάλλονται προς στήριξη της πλάνης περί το δίκαιο στην οποία φέρεται ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον επιβεβαίωσε την αμιγώς επιβεβαιωτική ανάλυση των μεθόδων των οργανισμών αξιολογήσεως στην οποία προέβη η Επιτροπή.

107 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι, όπως υπογράμμισε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 62 των προτάσεών του, λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως στις σκέψεις 98 και 99 της παρούσας αποφάσεως ότι η ύπαρξη του πλεονεκτήματος που παρέχει έμμεση και απεριόριστη εγγύηση του Δημοσίου στο πρόσωπο που απολαύει αυτής είναι δυνατό να τεκμαίρεται, η Επιτροπή μπορεί να παραπέμπει στα δεδομένα που παρέχουν οι οργανισμοί αξιολογήσεως, προκειμένου να επιβεβαιώνει απλώς την ύπαρξη τέτοιου είδους πλεονεκτήματος.

108 Υπ' αυτές τις συνθήκες, ορθώς απεφάνθη το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 110 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ήταν λυσιτελής η παραπομπή στις μεθόδους αξιολογήσεως των εν λόγω οργανισμών στην επίμαχη απόφαση.

109 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν όλα τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως.

110 Ως εκ τούτου, από το σύνολο των προεκτεθεισών εκτιμήσεων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

111 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Γαλλικής Δημοκρατίας στα δικαστικά έξοδα και η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η Γαλλική Δημοκρατία καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)